

10 dage med BØN

EN DYBERE ERFARING

Dag 1 – At erkende og tro

”Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selvom de kunne glemme, glemmer jeg ikke dig” (Es 49,15).

Kan et barn til fulde forstå Guds kærlighed, hvis det ikke har følt en jordisk fars kærlighed? I min erfaring er det meget svært. Jeg havde fire fædre. Min biologiske far skilte sig fra min mor, da hun var gravid med mig. Jeg følte hans afvisning dybt. Min mors anden mand var alkoholiker og voldelig – han forsøgte endog at slå hende ihjel. Min næste stedfar var venlig, men grådig. Sammen med to venner røvede han tre banker. Han endte i fængsel og min mor skilte sig fra ham.

Min barndom var alt andet end fortryllende. Jeg var usikker, havde lavt selvværd, følte mig uelsket. Det var vanskeligt for mig at få venner i skolen. Som teenager længtes jeg efter anerkendelse fra mine kammerater, men min søgen efter kærlighed efterlod mig med en følelse af tomhed og ensomhed. Jeg vidste ikke at min Far i himlen arbejdede bag scenen for at fylde dette tomrum. ”Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig... Jeg kalder dig ved navn, du er min” (Jer 1,5; Es 43,1). ”Jeg vil være jeres fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren en Almægtige” (2 Kor 6,18). ”Min far ... har forladt mig, men Herren tager mig til sig” (Sal 27,10).

Da jeg var 19, inviterede en ven mig til en kristen koncert i sin menighed. En af lederne for musikgruppen gav denne invitation: *”Hvis dit liv er tomt og du føler dig alene, vil du så ikke give Jesus en chance?”* Hans ord og musikken rørte mit hjerte, og jeg besvarede kaldet ved at gå frem og modtage Jesus i mit liv.

Jeg læste Johannesevangeliet, da jeg stødte på denne sætning: ”Faderen selv elsker jer” (Joh 16,27). Det slog mig! Jeg havde hørt, at Jesus elskede mig, men Faderen? Kunne jeg virkelig tro det? Alt, jeg vidste om Gud Fader, var, at han syntes langt borte fra mig – et eller andet sted i himlen – og at han kunne se alt, hvad jeg gjorde. Jeg var bange for ham. Da jeg læste Skrifterne, kom jeg til at elske Jesus. Men Jesus kom for at vise os sin Faders kærlighed. Da Filip sagde: ””Herre, vis os Faderen,” svarede Jesus, ”Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen” (Joh 14,8.9).

Jeg måtte acceptere, at Gud Fader i sandhed elskede mig gennem sin søn, Jesus Kristus. ”Det allerførste skridt for os at tage, når vi kommer til Gud, er at erkende og tro den kærlighed, han har til os; for det er ved hans kærligheds dragende kraft, vi ledes til at komme til ham” (Med Mesteren på bjerget, s. 108). ”Men Gud viste sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere” (Rom 5,8). ”For det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv og ikke tilregnede dem deres overtrædelser...” (2 Kor 5,19).

Da jeg forstod, at Gud elskede mig uden forbehold, fandt jeg styrke til at tilgive mine jordiske fædre for at have afvist mig. Gud gav mig nåde til at komme videre. Jeg ved, at jeg har en himmelsk fader og at jeg er datter af Gud den Allershøjeste, kongernes konge. Vores himmelske Fader forstår det menneskelige behov for kærlighed og anerkendelse. Han glemte ikke mig.

Så hvad med min fjerde far? Jeg var 11, da min mor giftede sig igen. Fordi alle de andre mænd forlod os, undredes jeg på, om han ville blive. Det gjorde han. Jeg adopterede ham som min far og elsker ham, som var han min biologiske far. Han har givet sikkerhed og kærlighed, som en far skulle. Min mor er borte nu, men min far er en vigtig del af mit liv. En far er mere end blod.

Hvad med dig? Er du blevet forstødt af en forælder eller et familiemedlem? Længes du efter at blive accepteret og sikker? Længes du inderligt efter at blive elsket uden forbehold? ”Lev i forbindelse med den levende Kristus, så vil han holde dig fast med en hånd, der aldrig slipper. Erkend og tro den kærlighed, Gud har til os, så er du tryk; for denne kærlighed er en fæstning, som Satan med alle sine forførelser og angreb ikke formår at indtage” (Med Mesteren på bjerget, s. 121). ”Herrens navn er et fæstningstårn, den retfærdige løber ind i det og er i sikkerhed” (Ordsp 18,10).